

יחז עט פריחת החצב ופסולת היופה מסמל חודש חשון את עיצומו של
הסתיו. העולם כולו צמח למים, והאצמה מתחילה להתעורר מעלפון
הקץ החם, אשר מנע את הפריחה והאלבול האופייניים לחודשי החורף.
אופיו של החודש מסופת היהודית היא אופי סתווי, מעין עמדת המתנה
לשם שירצ, כוננות סביבה לקראת החורף הקרה ומעל הכל פסק זמן
מהעומס של חשי תפוי, אתנחתא לקראת חשי החורף אשר עתידים לבוא.
מי ייתן ותפילת השם תשמע.

ברכות למצטרפים החדשים לישוב: אורי אגוזי, אפרת טטרסקי, בועז טטרסקי, זהר
ברוידא, יפעת ברוידא, סיגל ווניק, שי ווניק, תומר בן אריה.

בשעה טובה והשתאבות ותרומה מוצלחים.

חברי הוועד החדשים

הוועד הנכנס החל בחפיפה עם הוועד היוצא וקיים ישיבה ראשונה בשבוע שעבר. בשבועות הקרובים תערכנה ישיבות חפיפה נוספות, במקביל להכנת תקציב 2019. הוועד הנכנס יגדיר בשבועות הקרובים את תחומי האחריות, כולל היו"ר.

ל 8 המתנדבים ששמותיהם פורסמו: אביב כהנא, אורי אגוזי, אלון גולדנברג, דותן אבירם, יובל שינדלר, יגאל קליין, ניצן סולומון, שלומי גרבר, הצטרפו שניים נוספים המשלימים את הוועד ל - 10 חברים: גל אורן ויעל דוידוב ברוידא.

הוועד גם הגיש רשימה המתמודדת לוועד המקומי.

תודה לכל מי שהציג מועמדותו ויקח חלק פעיל בהובלת כפר מנחם בשנים הקרובות. בהצלחה רבה לחברי הוועד החדש ותודה רבה לחברי הוועד הנוכחי שמסיימים 3.5 שנות פעילות. בכדי שנכיר את חברי הוועד החדשים, כתב כל אחד מהם מעט על עצמו.

דרור אבודרם, יו"ר הוועד היוצא

אביב כהנא

בן 57, חוגג 8 שנים למגורי בהרחה. אני נשוי לנועה ויש לי בן שסיים לאחרונה שרות בקרקל ויהיה מדריך בפנימיית צפית השנה, בת שמתחילה שנת שרות בשומר הצעיר ובת בכיתה ט. גדלתי בקיבוץ שריד והתחנכתי במוסד עמקים. שירתי ב - 8200, בכדי לעשות שירות משמעותי, תוך כדי עיסוק בספורט. ייצגתי את ישראל לפני, במהלך ואחרי השרות בתחרויות אתלטיקה בריצות ארוכות. לאחר השרות עזרתי בהקמת קיבוץ צעיר בגליל כשנת שרות. בהמשך הקמתי עסק עצמאי של הקמת גינות ואחזקתן, שאפשר לי להשלים שני תארים בחקלאות ובגנטיקה של צמחים. השלמתי דוקטורט במכון ויצמן ופוסט דוקטורט בסידיני אוסטרליה בתחום של ביולוגיה מולקולרית. בחמש עשרה השנים האחרונות ניהלתי מחלקות מחקר ופיתוח בביולוגיה מולקולרית בסטארט אפים, במעבדה פרטית ובתעשיית הביופארמה. תחביבי הם ספורט, עבודה בגינה, שירה במקלה וטיולים משפחתיים.

עם ותק של שני ועדים שעסקו בקידום משמעותי של כלל התחומים בישוב ובעשייה חיובית, נותר בי רצון להמשיך ולתרום. להבנתי, במהלך 6 השנים האחרונות חל תהליך חיובי בישוב של מיזוג חלקי והתערות והכרות הדדית גוברת.

אני תמיד תומך בהורדת מתחים בין חלקי הישוב, בניית הבנות וחיפוש המכנה המשותף והמאחד. בקדנציה האחרונה של הוועד נעשה רבות בכיוון זה של חיזוק המשותף ודחיפה להסכמות בכל התחומים.

יש עדיין הרבה תחומים שניתן להמשיך ולקדם כמו החינוך על גווניו, חזות הישוב, שיפור מתמשך באיכות התרבות, ופעילויות חברתיות וספורטיביות. חשוב לי להמשיך ולתרום לחיזוק האמון בין התושבים והפיכתו לישוב אחוד עם מטרות משותפות. העיקר הוא לשמור על האווירה הכפרית והנינוחה שבשבילה הגענו הנה.

כמחזיק תיק הגינון ב 6 השנים האחרונות אני מרגיש מחויבות להמשיך ולשפר את מראה הישוב. אנחנו באמצע של מהלכים מתמשכים להגדלת ההצלחה, להגדלת שטחי הדשא לפעילות חברתית תרבותית ותנועתית, לשיפור המראה של סביבת מבני הציבור ולהחלפת עצים מעוכבי גידול בהרחבה. בהמשך, נעדכן את דפוסי העבודה של הגננים למקובל היום ונתאימן לשמירה על הסביבה ובריאות התושבים, על ידי הגבלת כמות וסוגי הריסוסים. נשאף להחזיר מעט ממראה הגבעה, שזכור לוותיקי הישוב של פריחת פרחי בר.

אורי אגוזי

בן 44, יליד רמת השרון, בוגר תואר ראשון במנהל עסקים וכלכלה. חי בקיבוץ 15 שנים, עוסק בתחום התעופה, נציג של חברת התעופה אייר קנדה. חובב מושבע של כדורסל וטניס. סבא וסבתא שלי ז"ל היו חברי קיבוץ כפר מנחם ואבא שלי הוא בן הקיבוץ. מגיל צעיר היה לי חיבור לקיבוץ ובתור ילד אהבתי לבוא לבקר את סבתא במהלך החופשות וכתלמיד תיכון, בימים שהייתי מבריז מביה"ס. בשנים בהן אני גר בקיבוץ ניהלתי את הפאב במשך מספר שנים. אוהב את החיים בקיבוץ ושואף להגיע למצב שנהייה קהילה מלוכדת.

החלטתי לקחת על עצמי את תפקיד התרבות והחלטתי להוסיף לו את תחום הספורט מאחר ואני רואה קשר בין התחומים.

אלון גולדנברג

יליד רחובות, נשוי לאפרת מורה לאומנות ובעלת משרד לעיצוב גרפי, + שלושה ילדים רון 14, גיל 10, זיו 8, עובד בהנדסה רפואית כ-16 שנים, גר בהרחבה 11 שנים, חבר ועד מקומי ושותף לוועדת תשתיות. תחומי עניין תשתיות בטיחות ואיכות סביבה.

גל אורן

בן 46, נשוי למאיה ואבא ליותרם (יא) עומר (ט) שחר (ו) והילי (א). פרשתי לא מזמן מחיל האוויר אחרי 30 שנים ובקרוב מתחיל לעבוד שוב. גדלתי כילד בבסיסי חיל האוויר וכ"ילד חוץ" בקיבוץ חצרים. מאיה בת קיבוץ חצרים, עובדת בעיקר כמעצבת פנים. אנחנו חדשים יחסית בכפר מנחם. הגענו לפני כשנה אחרי שנים רבות של נדודים. מחפש מקום להשפיע בתחומי החינוך, הנראות וחיי הקהילה.

דודן אבירם

בן 44, נשוי ליעל ואב לגוני(8), תמרה (4.5) ורונה (3). נולדתי, גדלתי והתחנכתי בקיבוץ ולפני 6 שנים, לאחר מספר שנים מחוץ לקיבוץ (ת"א) חזרנו, יעל, גוני ואני לקיבוץ ופה נולדו גם תמרה ורונה. חזרנו מתוך אהבה למקום ורצון לחיות ולגדל בו את משפחתנו. תעסוקה: לפני כ-13 שנים חזרתי לשרות קבע בצהל שם אני עוסק בתחום של מחקר חברה ומדעי ההתנהגות. החלטתי להצטרף לוועד האגודה מתוך רצון לתרום לקהילה ולישוב

יגאל קליין

שמי יגאל קליין, בן 79 מינוס, נשוי למרים. חברים בקיבוץ 40 שנה. הורים לארבעה בנים שרק אחת גרה בקיבוץ, סבים לחמישה נכדים. היום אני גימלאי. בעבר הרחוק הייתי חקלאי, בהמשך עבדתי יותר מעשרים שנה בחממה הניסויית-לימודית בצפית. אני חושב שגם לאנשים בני גילי יש מה לתרום ומה להגיד.

יובל שינדלר

בן 34, נשוי לשמרית (מורה ומחנכת בחטיבת הביניים בביה"ס "צפית") אבא למיכאלה (5), יעלה (3) ורפאל (1). גר בכפר מנחם במשך כל חיי, שמרית הגיעה לכאן לפני כ-13 שנים כסטודנטית להוראה במכללת אחוה. מנתח התנהגות בהכשרתי, עובד כמנהל מקצועי באלו"ט, במסגרת דיור ותעסוקה לבוגרים עם אוטיזם בבאר שבע. התחלתי במקום עבודה זה כמדריך יומי במהלך התואר הראשון במדעי ההתנהגות כשלמדתי באוני' בן גוריון, לפני שבע שנים. בעבר שירתי ביחידת "עוקץ" כלוחם ומפקד על צוות לוחמים, כולל שירות קבע. לאחר מכן עבדתי באגף הביטחון של נתב"ג. לאורך השנים משתדל לסייע באירועים החברתיים והקהילתיים, הצטרפתי לפני כשנה לפורום חינוך הקהילתי, כמלווה של תנועת השומר הצעיר וחבר בצוות המוגנות היישובי, המתהווה בימים אלה ומטרתו יפורסמו לקהל הרחב בתקופה הקרובה, לאחר גיבוש הצוות ותהליך של ליווי מקצועי בהקמתו, מטעם המועצה. עם הכניסה לוועד האגודה, לצערי נאלצתי לסיים את תפקידי כמלווה של תנועת הנוער וקיבלתי על עצמי את האחריות על תיק החינוך ביישוב, כאשר קודמי בתפקיד (עמרי ברזילי) ימשיך ללוות ולהעביר את המקל לאחר חפיפה מסודרת ויסודית של כל משמעויותיו החברתיות, הכלכליות והפדגוגיות. אני מאמין שההיכרות שלי בשנה האחרונה עם פורום החינוך ומערכת החינוך, ובהם מקבץ אנושי מצוין ומקצועי ביותר, יסייעו לי בהמשך דרכי. הכניסה לוועד עבורי הינה חלק טריוויאלי של חיים בקהילה קטנה, כאשר המחויבות האישית של כל אחת ואחד מאתנו היא מעורבות ותרומה חברתית. אשמח לקדם ולשמר את הנעשה בתחום החינוך בישוב ובאופן כללי לפעול להטמעת הנורמה של חברה מעורבת ופעילה ובעיקר מאוחדת ככל הניתן, בה

הפנים ושמו של האדם שהולך בשביל ממולך יהיו ידועות לך וטובות אליך. אין דרך טובה יותר לקדם רעיונות משמעותיים אלה, מאשר דוגמה אישית וחלוקה שווה שבין הזמן הפרטי שלי לבין הזמן הקהילתי שלי. אני יודע שיש עוד רבים שחושבים ופועלים כמוני ומאמין בתהליכים מהותיים וארוכי טווח ולכן מאוד אופטימי לגבי עתיד המקום הזה, הבית שלנו. לסיום, אני מבקש להודות לחברי הוועד היוצא, שרבים ממנו ממשיכים בעשייה הקהילתית, בכהונת וועד נוספת, במליאת המועצה ובתפקידים נוספים, על הנתינה ועל ההשקעה הרבות. רוצה להודות גם לחברותי בפורום החינוך, הנותנות מעצמן כה רבות ליצירת רצף חינוכי איכותי, מפוכח ומפוקח מינקות ועד בגרות ילדינו.

יעל דוידוב ברידא

נולדתי בכפר מנחם, הורי חברי קיבוץ, בת זוג לעומר, אמא לעדן בת 14, טל בן 11 וכליל בת 6. מתגוררים בהרחבה מזה 8 שנים. למדתי מדעי הרוח והחברה במכללת עלמא והאוניברסיטה הפתוחה וניהול משאבי אנוש במכללת ספיר. כיהנתי בתפקידי ניהול ברשת הולמס פלייס מועדוני בריאות וכושר כמנהלת מועדון בסניף רחובות וסניף מבשרת. בהכשרתי קואצרית לאיכות חיים מטעם מכללת מאמנים של קובי קדם, בעלת נסיון רב בניהול והדרכת שירות לקוחות ומכירות. הצטרפתי לוועד האגודה מתוך רצון להכיר ולתרום מהידע שלי, החיבור האישי שלי למקום שאני אוהבת. אני רואה בוועד מקום של חיבור וקידום יוזמות וחשיבה על העתיד של כולנו, יחד עם שימור הערכים החברתיים והמאפיינים הקיבוציים, אשר הופכים את הקיבוץ שלנו למקום עם איכות חיים גבוהה מאוד.

ניצן סולומון

בן 36 יליד כפר אביב שבישובי גדרות, נשוי לטלי שור בת קיבוץ, גר בכפר מנחם כ-15 שנה, אב לנועם בן 6.5 ולרוני בת 3. בוגר תואר ראשון בכלכלה ומנהל עסקים, מזה כ-4 שנים סוכן ביטוח עצמאי, לפני כן עבדתי כמנהל פרויקטים בתחום תשתיות הסלולר. רציתי להיבחר לוועד על מנת להיות יותר מעורב במה שקורה, הן בקבלת החלטות והן בביצוע בעיקר בנושא הנראות של הקיבוץ ורתימת הנוער לטובת הקהילה.

שלומי גרבר

בן 66, כאן נולדתי, בן למייסדי הקיבוץ וחבר קיבוץ. נשוי לפוריה, ספרנית הילדים, שבאה לקיבוץ בעקבותיי מבת ים, אחרי שהייתי בשנת שירות לפני הצבא (גם פעם היה מושג כזה) יש לנו 3 ילדים ו-3 נכדים, שחלקם מתעתדים לחיות בכפר מנחם. חבר בוועד האגודה מזה 10 שנים ובוועד המקומי. נעתרתי להמשיך לתרום בוועדים כדי לעזור בהמשכיות הארגונית של היישוב ולהעביר את הזיכרון ההיסטורי של הפעילות. לא את הכל צריך להמציא מחדש ...

איחולי הצלחה לחברי הוועד הנכנס והפכה תוצות לחברי הוועד הבא.

חג פגיתג גחג הרכג / צפי צור

התבקשתי ע"י יהודית, עורכת העלון, לכתוב על תחושותיי עם פתיחת תחנת הרכבת קריית מלאכי – יואב (שם קודם - כפר מנחם). התיאור הטוב ביותר הוא התרוממות רוח והתרגשות אשר הלכה וגברה עם התקדמות השלבים הסופיים של הכנת הצומת, הגיעה לשיאים בזמן הטקס ובנסיעה הראשונה יום למחרת, ונמשכת בכל יום מחדש עם הגעתי לתחנה. עבורי ה-18 לספטמבר, יום פתיחת התחנה, צורף ללוח השנה כיום חג. לממדי ההתרגשות הזו שותפים כל חברי במטה המאבק להשלמת תחנת הרכבת – מכפר מנחם, כפר הרי"ף, רבדים, כפר אחים ותלמי יחיאל.

אני רואה את השמחה וההתרגשות גם אצל תושבי כפר מנחם והאזור הרבים אשר פוקדים את התחנה. השימוש בתחנת הרכבת החל מהיום הראשון עלה בהרבה על התחזיות האופטימיות שלנו, ויש לכך חשיבות רבה לדעתי. המכשול העיקרי שעמד בפנינו במאבק על השלמת התחנה היה טענות פקדי משרד האוצר שלא יהיו מספיק נוסעים ושאינן היתכנות כלכלית. הם כמובן שוקלים הכל בשקלים, אינם מתייחסים לערך החברתי ולערך הסביבתי, וגם אינם יודעים לאמוד את ההשלכות הכלכליות העקיפות (תרומה למשק עקב הורדת פקקי תנועה, פחות תאונות וכדומה). אפילו בטקס פתיחת התחנה בנוכחות ראש הממשלה ושר התחבורה, מנכ"ל הרכבת אמר שהוא לא אהב את ההחלטה הממשלתית להקים את התחנה שכן בעיניו חשוב יותר החיבור המהיר בין המטרופולינים, כלומר – רכבת שתנוע במהירות המקסימלית בין באר-שבע ות"א מבלי להאט ולעצור בתחנות ביניים קטנות. אמנם הפור נפל כבר כאשר שכנענו את הממשלה לפני למעלה מ-4 שנים, אך בכל זאת יש לדעתי חשיבות גדולה לתנועת נוסעים גדולה בתחנה וזאת ע"מ למנוע כל רעיון עתידי היפותטי של מאן דהוא להוריד את תדירות הרכבות העוצרות בתחנה.

לפתיחת תחנת הרכבת נלוות חדשות טובות נוספות:

- נסיעה חינם ב-3 החודשים הראשונים!
- הנחה 50% בשנתיים הראשונות!!! מחיר מלא של כרטיס חופשי חודשי באזור גוש דן – אשקלון – קריית גת (ראו תמונה) הוא 423 ₪, ולכן שלושה חודשים חינם ושנתיים הנחה 50% מסתכמים, עבור מי שנוסע קבוע ברכבת, בחיסכון של 6345 ₪.
- תוספת משמעותית לאוטובוסים באזור – אחת לשעה יוצא אוטובוס (קו 10 או 10א) מקריית מלאכי אל תחנת הרכבת וחזרה, בתיאום עם זמני הרכבת ל- ומת"א. זה יכול להקל עלינו מדי פעם בהקפצות כפר מנחם - צומת ראם.
- שירות שאטלים בהזמנה מראש כפר מנחם – תחנה וחזרה. על זה כבר פורסם מטעם המועצה. מחיר נסיעה בודדת הוא כמחיר אוטובוס, אולם חשוב לציין שכרטיס חופשי חודשי של הרכבת כולל נסיעות חופשיות גם באוטובוסים באזור הנבחר (למשל גוש דן – אשקלון – קריית גת).

תחנות רכבת ישראל
המפה כוללת יישובים מרכזיים בכל מנחם/מנחם
לפרטים הישגיים בכל אזור הנתיב, ראו רשימת יישובים מפרט

המאבק על השלמת תחנת הרכבת היה יחסית קצר (כ-5 חודשים), אינטנסיבי וגם מהנה שכן עברנו במהירות אבני דרך בולטות רבות במסלול השכנוע מתושבי האזור ועד קבינט הדיור בממשלה אשר החליט על חידוש בניית התחנה כחלק מתוכנית פיתוח תשתית תחבורתית לפריפריה. מעבר לסיפוק האדיר שבהגשמת היעד, הרגשנו רוממות רוח מכך שהתארגנות אזרחים מן השורה (ללא תפקיד רלבנטי וללא קשרים פוליטיים כלשהם) הנאבקים למען עניין מקומי מצליחה להניע מהלך גדול, לקבל במה תקשורתית נרחבת, לגייס חברי כנסת ואנשים נוספים בזירה הפוליטית ובזירה הממשלתית אשר פעלו למען הצלחת המאבק ולא למען אינטרס פוליטי ישיר, ובסופו של דבר – לשנות מדיניות בשני משרדי ממשלה ולהעביר החלטה בישיבת ממשלה. זו הדמוקרטיה במיטבה!!!

עם כל הציניות המאפיינת בדור"כ את יחסנו לפוליטיקאים ולפקידי ממשלה, מעודד מאוד לגלות שכאשר פועלים למען מטרה צודקת ויודעים איך ללחוץ ואיך לשכנע, חלק מאותם פוליטיקאים ופקידי ממשלה נרתמים ועוזרים לקבלת ההחלטה הנכונה.

המסקנה החשובה לעתיד היא שכאשר מתנהלים בדרך נכונה ניתן להצליח בכל מאבק ציבורי צודק. מאבק כזה דורש מספר שלבים וחשוב שיתנהל בסדר הנכון ובאינטנסיביות ע"מ ליצור לחץ. השלבים העיקריים הם גיוס תמיכה המונית באזור וברשת, יצירת קואליציה עם בעלי התפקידים באזור (במקרה שלנו – ראשת המועצה ונשיא מכללת אחוה), שימוש בתקשורת, יצירת קשר ישיר עם פקידי ממשלה רלבנטיים ויצירת קשר ישיר עם חברי כנסת ועם אנשים נוספים במנגנונים הפוליטיים אשר עובדים עם השרים הרלבנטיים. למעשה המסקנה הזו אינה רק לעתיד, אלא כבר מיושמת בפועל בהווה. חברי מטה מאבק התושבים "די לתאונות 383" ביקשו לפני תחילת פעילותם לשמוע בפירוט על התובנות, המסקנות וההמלצות ממאבק תחנת הרכבת והם מיישמים אותן בנחישות ובהצלחה רבה. הסוגיות הראשונה היא הצלחתם בהקמת רמזור בצומת תחנת הרכבת, ועל הצעדים העתידיים אליהם הם מובילים דובר בטקס פתיחת התחנה. נאחל להם המשך הצלחה!

17/9/18 - טקס חנוכת תחנת הרכבת

חברי מטה המאבק להשלמת התחנה.
משמאל – נדב כהן (רבדים), מטי צרפתי-הרכבי
(ראשת המועצה), צפי צור (כפר מנחם), חן
קצביץ' (כפר הריף), דור בודהנה (כפר אחים)

05:42, 18/9/18

18/9/18, צהריים

חזרה ראשונה מת"א

עבדכם הנאמן, הנוסע הראשון בתחנה

16/9/18

יסמין צור ליד שלט המבשר על פתיחת תחנת קריית מלאכי - יואב

גחוסו אישיו וניקור בגחג הכנג

כמו רבים, נסעתי לביקור בתחנת הרכבת החדשה שליד כפר מנחם (משום מה נקראת ק. מלאכי יואב). רציתי לחוות את הביקור הראשון בתחנה ולסדר כרטיס רב קו שבלעדיו אין יכולת לנצל את הנחת "אזרח ותיק" (כי הרי פנסיונר הנני). ידעתי, שהנסיעה מהתחנה היא ללא תשלום, אך ניתן לנצל את הכרטיס גם לאוטובוס שאחרי.

הגעתי לקופה ותוך כדי ההמתנה בתור לקבלת הטפסים והצילום, השקפתי דרך חלונות הזכוכית, שעדיין היו נקיים ושקופים להפליא. מבטי נפל על פסי הרכבת והשדות שאחריהם. באותן שניות, חלפו במחשבותיי חוויות ילדות ובגרות מאותם פסי רכבת. איך היינו הולכים לראות את בנית המסילה. איך היא חצתה את הכביש הישן ללא שום מחסום או סימן, איך חבר, פלח, שנסע לשדה עם הטרקטור, היה עוצר על הפסים ומסתכל לשני הצדדים, אם לא באה רכבת, איך היינו תופסים טרמפ על קרון הבדיקה הקטן, בהסכמת המפעיל ועוד חוויות לאין ספור. חשבתי לעצמי וכך גם אמרתי לקופאית שהביטה עלי בתימהון: 65 שנה אני גר ליד מסילה זו ומעולם לא ישבתי ברכבת שנוסעת עליה. ואז נזכרתי שלפחות פעם אחת נסעתי ברכבת על מסילה זו ומעשה שהיה, כך היה:

היה זה בזמן שירותי הצבאי בחיל השריון (לפני המון המון שנים). בסיס הקבע היה גדוד 82 בחסה שליד ג'וליס. לאחר טירונות ומקצועות טנקים, ירדנו לאזור רביבים שבנגב למה שנקרא "הסדרה", שזוהי סידרת אימונים עם הטנקים. התנאים היו קשים וכמובן שעל יציאה הביתה אי אפשר היה גם לחלום. נגמרה הסדרה, הטנקים הועברו לבאר שבע על גבי מובילים ומשם הוחלט להעבירם בחזרה לבסיס על גבי קרונות הרכבת. הקרונות הם קרונות פתוחים ושטוחים ללא מעקה. העלינו עליהן את הטנקים, כיסינו אותם ברשתות הסוואה וכמקובל, בשריון, הצוות אינו נוטש את הטנק, ולכן עליו לנסוע עם הטנק מתחת לרשת ההסוואה, מאחוריו. בצוות הטנק שלי היינו שניים מכפר מנחם, נדב נהג הטנק ואנוכי התותחן. הרכבת החלה בנסיעתה ותוך כדי תנועה, נזכרנו שלמעשה אנו עוברים סמוך לכפר מנחם ביתנו, שאותו לא ראינו זמן רב. חככנו בדעתנו מה עושים, הרי גם אם הייתה תחנה, אסור לנו לנטוש את הטנק. החלטנו לכתוב מכתב להורינו בתקוה שמישהו ימצאו ויעביר אותנו ליעדו. גזרנו חתיכת קרטון ממנת הקרב וכתבנו שני מכתבים, בהם סיפרנו שמצבנו בסדר, עברנו במקרה באזור עם הרכבת ומקווים שהמכתבים יגיעו ליעדם. בהגיענו לאזור משפחת אלעזי, החלטנו שזה הרגע לשלוח את המכתבים. להפתעתנו ראינו ממרחק, את רועה הצאן של הקבוץ, אליהו, הולך עם עדרו ליד פסי הרכבת.

כשהקרון שלנו הגיע אליו, הרמנו את רשת ההסוואה, יצרנו אתו קשר עין, זרקנו את המכתבים ואפילו ראינו שהוא מרים אותם. כמובן לא ידענו מה קורה איתם, שהרי אנו ממשיכים בדהירתנו לכיוון לוד. וכמו משה, ראינו את הבית, עינינו כלות, אך אליו לא מגיעים.

לאחר זמן כששוחררנו סוף סוף לחופשה קצרה, שמענו את הסיפור הבא: אליהו אמנם מסר את המכתבים להורינו, אבל עם תוספת אישית שלו. "אתם יודעים" אמר להם "ראיתי את אמנון ונדב ישובים על רכבת מלאה בטנקים, התקופה היא תקופת מתיחות בצפון במה שנקרא הקרב על המים. לכן לדעתי עומדת לפרוץ מלחמה בצפון". כידוע לא פרצה ב - 1962 שום מלחמה ואנחנו בסך הכל רצינו להגיע הביתה בשלום.

אמנון זלינגר

גושנים גיאלו אג רשמיים והנסיעה לרכנג

דיאגו סקלר: הנסיעה ברכבת מצוינת. יתרונותיה - המחיר והנוחות. זה הבדל גדול בין להיות תקוע בפקקים (כל יום) במשך שעה וחצי, לבין נסיעה נוחה ברכבת. אני מחנה את המכונית בתחנת הרכבת נוסע לעבודה ברכבת וחוזר ממנה ברכבת.

מרדכי קריסטל: נסעתי לתל אביב, זה היה מצוין, לקח כ- 45 דקות מהיציאה מהבית, היה מאוד נעים.

אני שמח, שהוויכוח האם התחנה חשובה הוכרע סופית ונגמר. מספר התושבים הנוסעים ברכבת מאוד גדול והם מאוד נהנים. התחנה שלנו היא היפה ביותר מכל התחנות בין כפר מנחם לתל אביב – היא מקורה, נקיה ויפה וצוות התחנה מבין שלא הכל הושלם והם עושים עבודה נינוחה מול הנוסעים.

מרסיה קרן: היה ממש טוב ונח מאוד לנסוע ברכבת מהבית. 3 שנים אני נוסעת ברכבת לעבודה, עד היום נסעתי ליבנה, מעכשיו לוקח לי 4 דקות להגיע לתחנה (אני משאירה את האוטו בתחנה). הרכבת לוקחת אותי לתחנת תל אביב מרכז, קרוב למקום עבודתי. כמובן שאני גם חוזרת ברכבת.

נוי סלע: הרכבת סבבה. כשמסתדר לי אני נוסעת לתל אביב הלוך וחזור. ממש טוב, ממש נח. שינוי ממשי מכל מה שהיה קודם עם כל האוטובוסים, שאין איך לחזור.

שלומית הורביץ: זה כיף ומרגש. נסעתי לחוף הכרמל, ששם יש טיילת של 2 ק"מ על חוף הים והתחנה במרחק של שתי דקות. לקח שעתיים, היו המון משפחות עם ילדים, זה לא יהיה בשגרה. אני חושבת, שזה פתרון נפלא להגיע לתל אביב ולצפון. אני כבר מתכננת טיול לעכו.

לאורי הפצה שרת טייסה אצרה"ל איחולי ציפי צלחה ובהצלחה

לאפת ובלא צ 0966 וכל המשחה בפכות חמות אהואצת הבן מתן.

אפויה ואלומי אפרי וכל המשחה בפכות חמות אהואצת הנכד איתמר.

בחינוך החברתי כל ילד מוצא להגות את העולם שלו

ברגע שרעות עזבה את ניהול החינוך החברתי, מיכל מנור עצינוי תפשה פיקוד על כל המערכת. תחתה אנחנו עובדים ב- 3 יחידות – א' ג' בריכוז כנרת אמויאל, ד' ו' בריכוז סאני זלינגר ונעורים בריכוז דן שזר. המערכת מאוד גדלה והתרחבה, יש הרבה מה לעשות. ע"י החלוקה לתלמונים אנחנו מצליחים להגיע טוב יותר לילדים וגם ההשקעה בצוותים מאוד משמעותית.

כנרת אמויאל תיארה את המתרחש בקבוצה הצעירה א' ג'.

בכתה א' יש לנו קבוצה של 39 ילדים וצוות של 4 מדריכות – רעות זרייהן, מעין כהן, חן ביטון ונועה כהנא (עד הגיוס). רעות ומעין כבר מכירות את המערכת זמן רב, חן התחילה לעבוד לפני הקיץ ונועה עבדה אתנו מאז שהיא נערה, כך שהצוות מנוסה מכיר את המערכת שלנו ואת עולם החינוך הבלתי פורמאלי. זה מאוד חשוב לילדי כתה א', היה לנו מאוד חשוב להשקיע בצוות חזק, שיבנה קבוצה מהתחלה. הם קיבלו בית מאוד גדול, מעל למועדון הנעורים. אנחנו (הילדים והמדריכים יחד) עדיין עוסקים בתכנון ועיצוב הפנים של המבנה, זה נראה כרגע קצת דל, אבל במהלך השנה יתווספו תכנים וחומרים. היופי של תהליך הבניה הוא, שכל אחד מביא את עולמו לתוך המבנה וכך מתעמקת תחושת השייכות והביתיות.

בכתה ב' 29 ילדים ו- 3 מדריכות – שירלי עצינוי ורוני כהן חדשות וליאור סולומונוב (עד הגיוס). הקבוצה כבר מגובשת, הוספנו תגבור של מדריכה, כדי שהילדים יכירו ויסתגלו. שירלי מאוד מחוברת לטבע וזה מתאים לקבוצה שמאוד אוהבת את העבודה בחוץ ופעילות תחושתית בשטח. אני מקווה, שההתחלה הטובה תמשך.

בכתה ג' 40 ילדים ו- 3 מדריכות שממשיכות – אורנית פיקס ממשיכה מכתה א', לילך ארבר וליסה פחימה ממשיכות משנה שעברה, אין הרבה שינויים. בכתה ג' יש מעורבות של הילדים בתוך העשייה, אחריות ועצמאות.

הקבוצות מאוד גדולות במהלך השנה אנו משקיעים בבניית הקבוצה וגיבושה. לכל קבוצה יש בית. התחושה של הילדים, שזה הבית שלהם, קבוצות הגיל ממשיכות מגיל צעיר וניתן הרבה חופש בתוך העשייה. כל אחד יכול להביא את העולם שלו ולפתח אותו. למשל, ילד שרוצה לערוך עיתון, או סרטים. בגבע ב' הילדים השקיעו מיוזמתם בחפירת מחילות, מה שהתפתח לבריכת דגים. אפשרויות אלו מעניקות העצמה. בגבע בשנה שעברה הילדים הלכו לבקר בבית של אחד הילדים, שם ראו עץ זית והחלו לקטוף את הזיתים, כשהגיעו לגבע הוחלט, שעם כל הזיתים שאספו יעברו את כל התהליך של הכנת הזיתים שיהיו מוכנים למאכל. בסוף התהליך ערכו מכירה גדולה עם כל מיני מטעמי זיתים מעשי ידיהם. מהכסף שהרוויחו קנו בהחלטה משותפת משחקים חדשים לגבע. דבר נוסף שהתמקדנו בו הוא הכרת הסביבה וההיסטוריה של המקום בו אנו חיים, דבר שכמובן מעצים את תחושת השייכות למקום, הילדים התחלקו לקבוצות וכל קבוצת ילדים חקרה מקום בקיבוץ: בריכה, מגדל מים, אמפי ועוד. הילדים חקרו את ההיסטוריה של האתר, שמעו סיפורים מבני המקום שחלקם סבים וסבתות של ילדים בקבוצה ולבסוף הכינו תצוגה כלשהי על המקום. כשאנחנו מתרשמים, שרוב הילדים יצרו את הביטחון שלהם בקבוצתם, אנחנו מתחילים ליצור שיתופי פעולה בין הקבוצות. בסוכות ילדי גבע ג' הכינו הפנינג סוכות ביער, כל קבוצה בנתה מחנה יום והיו תחנות פעילות משותפות (הכנת תה, פיצות, משחקי כדור משותפים, מסלול מכשולים). נתן לילדי ג' של בוגרים, כח, מסוגלות ואחריות.

אחרי החגים נתחיל במיזם חונכות של ילדי חץ (ד' ו') יעשו לילד א' ב' וגם ג'. אנו משקיעים בפיתוח המיומנות החברתית של הילדים – המדריכות מקיימות שיח עם הילדים ומועלות דילמות חברתיות, שנוצרות תוך כדי הפעילות + דילמות חיצוניות מעולמם של הילדים. מתקיים עם הילדים שיח המלווה את האינטראקציה החברתית, תוך כדי עשייה, למשל, יצירה, אפיה, משחק בחדרי הבית, או בחוץ על הדשא. כתוצאה מכך מתרחשת למידה חברתית. אין סמרטפונים בתוך המערכת. לילדים הדבר ברור. האינטראקציה החברתית רבה ומספקת איזון ותחליף לסמרטפונים.

מספר השעות במערכת מוגבל (א', ב' 3 פעמים בשבוע בשעות 12.45-16.00 ופעמיים מ-13.30-16.00), אבל הלמידה החברתית, שמתאפשרת "הולכת" אתם גם לבית הספר, לבתים ולגן המשחקים – הם מתכננים בבית הספר ואחרי הצהריים מה יעשו ב"גבע" וממשיכים את האינטראקציות. למשל, בשנה שעברה ילדי "גבע" ב' חולקו לקבוצות (ע"י המדריכים, כדי להרחיב את מעגלי האינטראקציה), כל קבוצה קבעה מדריך צעיר והילדים נפגשו אחרי הצהריים לתכנון הפעילות ובשלב שלישי דנו איך להעביר את הפעילות לקבוצה. אנחנו גאים בעשייה שלנו ומרגישים שגבע הוא בית ומשמש כמקום מרכזי בחיי הילדים ובכלל בקהילה.

שנת הלימודים החלה ואיתה תקופת הסתגלות מאתגרת לאור הקטיעות שנוצרו בשל רצף החגים בספטמבר.

למעשה בימים אלו אנחנו נכנסים לתקופת העבודה המשמעותית: בניית האמון בין הילדים לצוותים החינוכיים, הטמעת סדר יום בכל אחת מהיחידות החינוכיות, הטמעת המבנה הארגוני החדש בחינוך החברתי ועבודה על תכנים משמעותיים מותאמים לכל קבוצת גיל.

פורום החינוך ממשיך ומלווה את כלל המערכת ותנועת הנוער בעשייה במטרה להמשיך ולהשתפר. בימים אלו, אנו מוציאים קול קורא לכל מי שתנועת הנוער בנפשו במטרה להקים צוות ליווי לתחומי: בטיחות/הדרכה/תקשורת את השומר הצעיר.

כל המעוניין לקחת חלק, מוזמן לפנות אל חלי: cheliz057@gmail.com, שתהיה המשך שנה טובה,

חלי זלינגר - פורום החינוך

מפקד תחילת השנה של השומר הצעיר

צילמה: גילי אולסוואנג

צליחה כנרת 2018

זו השנה הרביעית ברציפות שיוצאת לצליחת הכנרת נציגות קבוצתית מכפר מנחם. גם השנה, בצליחה ה-65, שהתקיימה ב-15.09, החלק המשמעותי והמהנה היה החוויה הקהילתית. ה"ביחד" מתחיל ביום שישי אחה"צ, בנסיעה משותפת לקיבות דגניה א', באוטובוס שכור. ארוחת

ערב בחדר האוכל של הקיבוץ, לינה משותפת באוהלים על הדשא בקיבוץ.

קימה ב 6:00, ארוחת בוקר קלה משותפת.
קיפול ה"מאהל" ויציאה ב 7:00 לכנרת.

רוב המשפחות והילדים שחו את ה"מסלול הקצר", 1.8 ק"מ. אך גם השנה הייתה לנו נציגות שוחים ב"מסלול הארוך", 3.8 ק"מ.

כפר מנחם סיימו את הצליחה בהצלחה בחוף כנרת. כל שוחה קיבל מדליה אישית על ההשתתפות. כמו כן גביע על היותנו "קב' רבת משתתפים".

תודה לקיבוץ דגניה על האירוח. תודה למועצה ול"תרבות כפר מנחם" על התמיכה באירוע.

ברכות לילדי כפר מנחם על ההצלחה בצליחה. "נתראה בשנה הבאה."

ורדית וינטרגרין וערן פולק

דברים על יוס'ה יודוביץ

מצורפים דברים שכתב מח"ט 8 הנוכחי אל"מ רועי סבירסקי במנשר השבועי שלו למפקדי החטיבה.

פרידות:

במהלך החודש האחרון נפרדנו ממספר דמויות מפתח בחטיבה, בעבר ובהווה: אל"מ יוס'ה יודוביץ', מי שהיה מח"ט 8 במלחמת לבנון הראשונה נפטר במהלך חג הסוכות. לא הכרתי את יוס'ה ונחשפתי לראשונה לסיפורים אודותיו רק במעמד הלווייתו. שני סיפורים מרכזיים שצוינו בלוויה משכו את תשומת ליבי במיוחד. האחד, סיפור קרב החילוץ בו השתתף במלחמת ששת הימים, קרב בעקבותיו קיבל את עיטור המופת, והשני, סיפורה של יחידת "דב לבן", עליה פיקד במלחמת יום הכיפורים. "דב לבן" הייתה יחידת קומנדו שריון לסיור ופשיטה אמפיבית אשר הוקמה ב-1969 והתבססה על רק"ם שלל מזרחי מסוג BTR-50 וטנקי PT-76 (טנק אמפיבי קל, בעל תותח 76 מ"מ, אשר בהמשך שודרג ל-BMP-1). הקרב המפורסם של היחידה היה מבצע רביב ב-9/9/1969, פשיטה משורינית יחידה בסוגה עד היום, במסגרתה כוח שריון צה"ל במסווה של כוח מצרי, הונחת על ידי דוברות בחוף המערבי של מפרץ סואץ ולאורך תוואי נסיעה של 70 ק"מ השמיד שני בסיסי מכ"ם, עשרות רכבים ונגמ"שים מצרים, תותחי נ"ט ונ"מ וכ-150 חיילים מצרים. יוס'ה שמונה למפקד היחידה ב-1971, הוביל את יחידת "דב לבן" בקרבות בסיני במלחמת יום הכיפורים, בין היתר בקרב בחווה הסינית ובקרב במתחם אורחה, מצידה המערבי של תעלת סואץ, קרב בו איבדה היחידה 18 מלוחמיה.

בקישור המצורף, בין הדקות 25:48-32:55, ניתן לצפות ביוס'ה יודוביץ מספר בקצרה על מפגשו עם אריק שרון במלחמה ומחבר בין שני הסיפורים שלעיל.

[רטון "דב לבן" במלחמת יום הכיפורים מפי אל"מ יוס'ה יודוביץ](#)

בשנים האחרונות יוסי התמודד עם מחלת הסרטן, אך משהרגיש שהמחלה עומדת להכריע אותו ולהפוך אותו לנטל על משפחתו, בחר הוא בנחישותו להביא את הקץ למכאוביו וליטול את חייו בידי, כשהוא בן 77. תהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

רועי סבירסקי, אל"מ

מפקד חטיבה 8 "הזקן"

הביא לדפוס: דרור אבודרם מפקד פלוגה בחטיבה 8

נגן יוצר קיפאון, חיכוך יוצר גרועה

השבוע צללנו לעומק הסיפור של יוסף ואחיו. בעצם צריך לומר לסיפור יוסף וכתונת הפסים. הכתונת הזו היא הסיפור. כל עוד יוסף עוטה אותה עליו, אין לו פנים. העיניים של האחים אינן רואות אותו כלל. הן רואות רק כתונת שמייצגת את האפליה בבית, שמייצגת את הניכור, שמייצגת את ההתנשאות שלו. אפילו כשהולך יוסף לראות את שלום אחיו הרועים בשכם הוא עוטה על גופו את כתונת הפסים הזו. כשהוא מתקרב נאמר: "ויראו אותו מרחוק ובטרום יקרב אליהם ויתנכלו אותו להמיתו. ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא" (לז, פסוקים יח-יט).

שולי אייזקס-רוזנק (אשת חינוך בירושלים) מציעה את הפירוש לתמונה הזו כך: "ונדמה שכל מה שראו לנגד עיניהם, מאז ביכר אותו אביו על פניהם, היה את כתונת הפסים שלו, זו שהבליטה אותו מעל כולם ועשתה אותו למיוחד. היא הכותונת ששיגעה והביאה את האחים לידי טירוף. היא שהאחים פושטים אותה מעליו של יוסף, קורעים אותה, מכתימים אותה בדם ומביאים אותה לפני יעקב, דורשים ממנו להכיר אותה, להכיר בה, שהיא שסימלה את יוסף. (שבע פעמים מוזכרת כתונת הפסים, וראו שם, פסוקים כג-לד). מבחינתם של האחים יוסף הוא רק כתונת, מעולם לא פנים. הוא הלז (ובמובן זה מעניינת השוואתו של בובר בין "האני אתה", ל"אני-הלז", המנוכר לך) שאי אפשר לראותו מקרוב, כשהוא עוד נער, ואי אפשר לזהותו אחר שנים, במצרים" (מתוך אתר קולות).

הראיה מרחוק מביאה לעיוורון ולחירשות מוחלטים. אחת התמונות הקשות ביותר בסיפור מכירת יוסף היא זו שמתארת את יוסף המוטל בבור והאחים יושבים לאכול לחם. בעוד כמה פרקים יאמרו האחים: "אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו". מתברר שבזמן שהם ישבו על שפת הבור ואלו, זעק הוא על נפשו.

הדרך היחידה לתקן את הבית החרב הזה הוא בדרך של "מידה כנגד מידה". אם הראייה מרחוק הגביהה את החומה תבוא הקרבה וראיית הפנים ותשבור אותה. אם העקשנות להישיר מבט אל האידיאה שלי ולא לעיני אחי הביאה לשנאה יבוא המבט של העין ויחדור לעומקי הנשמה.

השבוע הוזמנתי לשיבת חורב בירושלים, למפגש עם תלמידים וחלק מצוות הרבנים בישיבה. הסערה שהתחוללה במפגש עסקה בשאלת הלגיטימיות של מיזם 929 בעיני ציבור המאמין בתורה מן השמים ומקבל על עצמו אמונת חכמי ישראל וציות להם. איך אפשר לצרף את הטמא והטהור יחד? איך אפשר לתת מקום לדברי אנשים הכופרים בתורה באותו מרחב חיים של שמיעת דברי אלוהים חיים?

החיכוך היה קשה אך קשה ממנו הנתק. שעתיים של מאבק רוחני לא שינו עמדות אך יצרו הכרה הדדית. כידוע חיכוך יוצר תנועה. נתק יוצר קיפאון. הרב יצחק דור, ראש הישיבה, בחר להתגבר על המחסום האידיאולוגי ולייצר בתוך אולם בית המדרש שלו מפגש רועש שמלמד את תלמידיו ומוריו את סוד התיקון של שברים במשפחה.

ובערבו של אותו יום הגיע הרמטכ"ל בני גנץ לחוג לימוד של 929. בשבוע הכניסה שלו לתפקיד הוא בא לחוג תנך וכעת ביקש לסגור את המעגל עם יציאתו מהתפקיד. זו אמירה ערכית של איש צבא שיועד שסוד כוחה של אומה טמון ברוחה.

הרב בני לאו הוא ראש מיזם 929, בשותפות עם גל גבאי

הביאה לדפוס: רות שגיא